7.

27/IV 96

Ms 703
Univerz... Ljubljana

Prejubežnina gospica!

Ne morem Vam povedati, kako me je razveselila Vaša zalepka! Tako osamljeneza se še nisem čutil nikdar, kakor minole štiri dni. Najprej dr. Pajk etc.; potem „Vazilij", zatem „Janez Vipres" (oba v „Vlovenci"), na to „Narod"! Ne kar zaporedoma brez prestanka. To je bilo reló moji nosorožčevi" koži preveč! — O, to so bili dnovi, kakoršnih ne že, ljim nikomur! — Navzlic svojemu cinizmu sem še vedno toli rahločuten, da me vsak globočji a, fekt tako zmuči in mučí,

/.

da bi kakor v omedlevici nepre-
goma spal in spal. Veste, naj-
lujše je pa to, da nimam žila,
veka, kateremu bi mogel za vela
izpazniti svojo polno dušo! Ž.
mam sicer nekaj prijateljev,
a povsem me ne umé nobe-
den. Ta mi je prefilisterski,
drugi prelekkomiselen, prepov-
šen, tretji je apatičen i. t. d.
In kako nositi sam in tiho
in moško svoj gnjev... uh,
zblaznil bi!! Pa ne! – Vmejati,
rogati, šaliti se moram brav
radi tega še glasnejše, saj so
obrnjene vse oči v me, češ:
„kako se bo vedel sedaj? – ali
„kaj obupava? – ah, zdi se
mi, da postaja malo mojstrsko in
nervozen!“ – Torej le veselo
in dovtipno, Govekar!! –

Iskrima sva postala črez noč,
gospica! Vsrodni duši! – Naj Vam
povem torej še nekaj, da me ne
boste kdaj vcenjevala à la
Vinko Vodnik, češ: „pôdlejše popi-
suje in brezsrčnejše slika, ker
je sam lak – brez poezije!“ –
Živa kupa, v katero izlivam
vse svoje čute in misli, kateri
povem vse, s katero sem in ti,
men do ekscesa, to je moje veklé.
Kaj položim, kadar me kaj užali
ali razjezi, in ona me umé
tako naglo in tako lepo poto-
lažiti in pomiriti! Brez nje
bi jaz sploh ne bil to, kar
sem! – Ona me je vedno hrabrila,
vala, spodbujala in – briga-
rjala, in ll njo zahvaljujem,
da sem prijel kdaj za pero.
Ako zavzamem torej res kdaj

/.

kako mesece v naši literaturi provzročila bo to le moja
— Minka! — Ja vidite, sedaj, ko
sem bil spravljen najbolj nje,
ne besede, sedaj ji nisem mogel
pisati nič esar o vsem tem
„boju", ker sem se bal, da jo vpe
nirim tako, kakor svojo dobro
mamico, katera plaka že
ves teden ker ne jahisne ni
ne svojih oči iz skrbi, žal
losti in jeze. Moja mati! —
Preprosta žena je, a čuta vse, ne
vse, pozna vsako malen
kost v naši literaturi in
— ženi z menoj. Ja glej te,
pisala mi je pismo, v kate
rem me roti, naj ostanem
miren, ker „boji" se, da
si ne storim v razburjenu

7.a

Univerzitetna knjižnica Ljubljana

Mo 703

sti – kaj želeja"! —

Moje veklè pa živi vidiliči,
no življenje v svoji vasici ter
misli ob čitanju mojih pustih
pisem: „Oh, nič novega mi
ne piše! Ta dolgčas!" – Naj v
njenem kraju ne premorejo nobe,
ne „Edinosti", nobenega „Naroda"!
„Pošiljam ji sam vsako važnejšo
stvar ter jo zalagam z najno-
vejšimi knjigami, ki so se mi
priljubile. Kadi „Zeit" in „Ju-
gend", pa „Neue Revue" – To
so Vam krasni leposlovno-kritične in politične
vsebine! – Kadi to ji pošiljam
Vama ima „Ilustrirano" in „Zvon".

Tako ne vé ni danes o
vseh minolih škandalih nič,
jaz pa sem moral ostati –
brez njene tolažbe! —

Toda ne! Brez sakis-fakcije nisem ostal. Ž. veste, kdo mi je pisal? — Ljubljanske dame in gospodične! — Gdč. Kaj, Diver mi je pisala navdušeno in ozorčeno pismo dvakrat zaporedj, spomnila se me je vrla „Vtruna" — in gospa Gutnikova, resolutna dama, mi je pisala sakista obširen list, v katerem pravi: Kabrej in vdaj se! Blamirali so se le — lepci, jezé se filistri, kar je pametnil, vsi so za te! —

Ž. danes ste mi pisala še Vi! — Torej tvan vej vamami imam najboljših somišljenk, prav Ve, Slovenke, me razumete prav! Hvala Vam! Ponosen sem na Sake somišljenke! —

Ž. Vi — Vi spreobrnjeni Vavelj-ske postala Pavel? Nagel proces, ki je menda osamljen v literarni črez me kuri! — Tudi Vkritar je zabavljal, še v 12. štev. 95. l. „Sl. Jv.", a v 5. št. 96. l. me je v nebo povzdignjel, toda — ne verjamem mu. Občujena veliko, dopisuje, va si, moj me vedno hvali in navdušuje, toda — zdi se mi, da mi iskren, da se je vdal re, signiran, kakor lev, kateremu so porvali vse zobe. — Vaša „spreobrnitev" pa je resnična na in cela. Kaj ne da? — Da, Saki so naši Ljubljančanji, kakor sem jih naslikal v „Vkriv". Vse iz življenja — vse je res. Obskurni žurnalist Malovrh me seveda zmerja s — „pam-

fleišton, a jaz za ignoriram.
Ideja je, ki tvori iz posamezn.
vih iz življenja zajetih scen
in lipov, lepo celoto in
— umotvor! Ali ne? — Tudi
Dandet, Zola, Gogolj, Valtyskov
i. dr. so „delali" tako, kakor
sem „delal" jaz v „V krvi". In
so li zato — pamfleti brez umetniš. dela?! —

Ko se tuidva — morda
o božičnem? — morda Vas pose-
tim v Trstu, če ne vidite Vi
v Ljubljani, kjer se nas tuidi
več literatov! — tedaj Vam
povem več o svojih lipah
v „V krvi"! —

Vporočam Vam, da sem na-
pisal že 1/3 (t. j. 9½ str.) nove
lice, katero Vam dopošljem

Univerzitetna knjižnica Ljubljana
ms 703

7.6

Šimo za „Slovenko". Naslov: „Priglav", vsebina iz življenja. — Nič posebnega, bolj igrača.

Vžkenil sem, da ne pišem l. 97. nobene povesti za „Jvon". Pač pa bom začel pisati za „Matico" obširen roman iz Vodnikove dobe: „Ilirija oživljena", Jois, Napoleon etc. — Zgodovin. podatke mi že obljubil že prof. Levec.

Poleg tega spišem razno političnega in literarnega, za sujeta za sezono 1897/98.

Vaši posli dovolj!! —

Veseli me, da ste spisala novelo „Pod streho". Živela! —

A propos! Ste li čitala knjigi gospe Markolmove? Ali Vam že znana George Egger. Son? Dvono, rečem Vam! —

Danes sem se Vam zopet prav prijateljski izpovedal. Želim, da me spoznate do dna! Potem se bova razumela čisto! —

Še nekaj! „Vida" poznate? Vi menite, da sem — jaz? Ne, veloma je resnica! Veloma pa je g. Lankar in — še nekdo Sretji v Gradcu... „Minko" je ravno tako, njen značaj je značaj mojega vekša, a dogodki so veloma — zlasti seveda zaključek, ki Vam ne bo ugajal!! — izmišljeni. —

Pozdravljajte! Priporoča se Vam, s svojimi odvetnicki in prijateljicki vdani Fran Govekar

II. 27./XI. 96.